

QUÈ DESITJAM? QUI ESPERAM?

Algú ha concretat el secret de l'harmonia personal i comunitària en "tenir alguna cosa que fer, algú a qui estimar i quelcom que esperar". Ser i sentir-se útil a través de l'acció i viure l'experiència de l'amor compartit són, en teoria, camins comprensibles per a la recerca de la felicitat. Però necessitam també esperar per viure amb sentit? Què o qui? L'esperança, en efecte, és necessària i constitueix el motor i el volant del vehicle de la vida, la que l'orienta i la dirigeix.

La persona humana és un animal de desitjos. El sofriment ve dels desitjos no satisfets, de les expectatives no acomplertes. Gestionar bé els desitjos, educar-los, és fonamental per a l'equilibri personal, per superar la frustració de l'anhel contrariat. Els més joves ho tenen particularment difícil perquè, amb facilitat, poden caure en el perill de creure que la realitat ha d'estar sotmesa a l'imperi dels propis desitjos, fins i tot de primaris capricis. I ho volen tot i ja. I aquest camí porta a l'abisme de la frustrant insatisfacció o experiència de fracàs, en no assumir límits.

El desig ens mou, ens motiva a actuar. Però, tantes vegades, aconseguim l'objectiu que ens hem proposat, quedam de nou insatisfets. No en tenim prou mai. I és que el desig humà es manifesta inabastable, insaciable. Res del món present i material pot assaciar l'anhel de plenitud, d'amor, d'eternitat, de sentit, d'absolut. En definitiva, aquest anhel és, en el fons, un desig de Déu. Conscient d'aquesta realitat, Sant Agustí formula aquesta pregària: "Ens heu fet per a Vós i el nostre cor està inquiet fins que no descansi en Vós".

Als creients en Jesucrist la insatisfacció de no veure acomplert el desig en la realitat material i espiritual d'aquest món que passa ens obre a una altra perspectiva: la vida definitiva i eterna, el futur de plenitud, el regne de Déu. Set característiques descriuen aquest projecte iniciat ja aquí per Jesucrist i que esclatarà definitivament més enllà de la història: veritat, vida, santedat, gràcia, justícia, amor i pau. L'esperança cristiana, que és la versió creient del desig més pregon, necessita ser treballada i viscuda. Demana temps, esforç, il·lusió, fidelitat, acció. Com les realitats importants de la vida, l'esperança cristiana exigeix dedicació, semblant a la del bon pagès que espera la collita amb un treball constant.

Malgrat totes les aparences, la humanitat no avança cap a la destrucció, sinó cap a la plenitud i la felicitat. Ingenuïtat? Déu en Jesucrist s'ha fet història i ha sembrat la llavor del Regne. És com el llevat dins la pasta, que la fa fermentar tota. Ja és una realitat present i actuant, però arribarà a la seva plenitud més enllà de la història quan "Déu sigui tot en tots". D'aquí la nostra súplica: "Veniu, Senyor Jesús".

Tota la vida present és temps d'advent, període per viure l'esperança. Però especialment en aquestes quatre setmanes que precedeixen Nadal la litúrgia ens convida a treballar-la i refermar-la. Realment què esperam, què és allò que mou la nostra vida, l'orienta i li dona sentit? L'esperança per al creient és fonamentalment una persona: Jesucrist. L'esperam, l'anhelam, l'acollim? Ell va venir, ve i vindrà.

Josep Manguán Martín